

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY I — NÚM. 2
BARCELONA, 30 DE NOVEMBRE DE 1922

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

EL SENYOR ESTEVE S'HA TORNAT FUTBOLISTA

PRELUDI

Fem una gaseta d'esports, perquè sabem la importància que tenen per a la marxa del món. No badem.

Abans, la humanitat es movia a voluntat de les dones. L'home tenia la palanca, aquella cèlebre palanca d'Arquimedes; però la dona la movia. Ella tenia el ressort de la palanca. Ell, li deixava allò de:

*«Ay, toma la palanca,
ay, toma la palanca...»*

I anàvem tirant.

Però això era abans, quan en Zamora i en Samitier i l'Alcàntara, etc., encara estaven sota una fulla de col, en espera de què els seus respectius *papàs* els anessin a cercar per a convertir-los en porters i mitjos ales i defenses. Ara, les coses han canviat. Ara, el món marxa a cokes, a cokes d'*sportmen*, a cokes de futbol. Ara la pilota del futbol «Asociación», la pilota del nostre futbol, no és per nosaltres, catalans, una pilota; no és una modesta pilota que rebot; res té que veure amb aquella pilota de la nostra infància, que trencava els vidres de l'adroguer i esllomava alguna esquena transeünt; ara, la pilota de futbol, en el firmament, és l'estrella d'Orient que guia als catalans vers el camí del triomf i de la glòria.

EL TEMA

Perxò, el nostre senyor Esteve, que està *al tanto*, se'n ha fet futbolista.

Qui l'ha vist i qui el veu! Abans, el nostre senyor Esteve, fora del ne-

goci, no tenia més que una sola dèria: el tortell.

El tortell era com la seva segona naturalesa. Vivia pel negoci i... pel tortell. El carrer de Petritxol era la seva via-sacra. «Un bon tortell fa de bon suar!», deia, i durant els sis dies de la setmana de treball, es movia esperonat per aquell disc meravellós de pasta fullada que el diumenge al matí anava a comprar amb la mateixa unció i respecte del més elevat ritus.

GLOSSA DEL TEMA

Ara, no. Ara les coses han canviat. Ara no és un còrcol de massapà, no és el tortell la dèria fonamental del nostre senyor Esteve; ara és una altra figura geomètrica: és una esfera, és la pilota del futbol.

Quants senyors Esteve, si gosessin, posarien en les marques de les manufactures llurs, en lloc d'un rusc d'abelles i de la roda dentada, o del Mercuri amb aletes als peus, una pilota solemne, una formidable pilota de futbol, o adoptarien, potser, les ales de les cames del déu del Comerç, com a símbol de lleugeresa i entremaliadura en llaor dels nous déus pagans d'aquesta terra: els Sancho, Sagi, Torralba i demés amos de la coça estètica i emocionant, els quals mouen les cames llurs amb més destresa que una deixeble experta de la nostra Pauleta.

Tenia un lèxic conegut el nostre senyor Esteve. Tots sabem com parlava. Deia sempre: «Canario!», «Ai, jo et flic!», «Vatua el món», i parlava del temps d'Isabel II, i fins n'era il·lustrat, de la Camància i del general Espartero. Ara, per ell no hi ha

més Espartero que l'Alcàntara, ni més Camància que el «F. C. Barcelona», i si fa un bon negoci, diu que «s'apunta un tanto», i si produeix de pressa, diu que «la fàbrica marxa a bon tren», i si ho veu embrollat, diu que es tracta d'una *melée*, i parla de «tirar còrners» i classifica als seus viatjants en davanters i centres, esquerres i dretes, segons la línia en què viatgin, i als corredors de la plaça i a l'encarregat de la botiga, els qualifica de defenses i de porter, respectivament.

Abans deia als seus mossos, per a donar-los pressa: «Au, home, un bon cop de coll!». Ara els diu: «Apa, home! Un xut i a plegar!»

Ja no va a seguir pessebres. Va al futbol. En el futbol, mentre la pilota salta i rebot de part a part de camp, el senyor Esteve fa la digestió i és una pilota a fora i una dintre el ventrell, la pilota també sagrada de la reverendíssima carn d'olla. És un joc de pilotes!

CODA FINAL

El senyor Esteve se'n ha tornat futbolista. Abans donava sa filla a un bon tenedor; ara a un bon xutador la donaria.

Es un entusiasta. És un boig del futbol. La pilota se li ha pujat al cap. Voldria que tota Catalunya fos un immens camp de futbol, una porta a l'Ebre, la contrària, i una porta als Pirineus, i en Puig i Cadafalch de *rejerée*.

Espanya vol *pan y loros*; Catalunya vol carn d'olla amb pilota, la victoriosa pilota del nostre victorjós exèrcit de la coça.

ANSIA

INTERVIUS CAMELISTIQUES

UN BON SENYOR

Els donem la nostra paraula, pobra però honrada, de què no pensàvem amb el senyor Deop, ni que al món fos. Va ésser per atzar que ens topàrem amb ell, tot sortint de Canaletes rosegant una pasta. I, la veritat, al veure'l, vam pensar:

—Per tot te deixo, interviu.

Perquè en Deop és una bella persona, amable, sense pretensions, que encara que vesteix estil «Aguila» i no sap donar un pas que no sigui ben aconsellat, mai té un «no» per al que li va a donar rasca. I així ho ferem.

—Què opina d'aquest bullit d'en Zamora?

—Jo? Ai, caratsus! El que opina el senyor Gamper. Que en Zamora no té perdó de Déu d'haver deixat el «Barcelona». Si hi hagués justícia, se'l tindria de processar. Tot just quan jo havia comprat a un «sancti di guixi» la seva estàtua!

—Què l'ha trencada?

—En Gamper em va aconsellar que la guardés, per si torna al «Barcelona» i el tornem a admirar. Però, ara com ara, trobo que no val pas lo que diuen. I és que, desenganyis, un jugador no és bon ídem si no és ídem del nostre equip.

—Això ho diu en Gamper?

—No. Això ho diu en Cabot. Quan un jugador entra al nostre gremi, es torna tot un altre. Aquí té a en Blanco.

—On?

—Es un dir. En Blanco, l'altre any era allò, sap? No el podíem englotir, i la seva rialleta féu pensar a més d'un dels de casa en l'atemptat personal. Però aquest any trobem que juga net, que és molt viu i que, quant a somriure, el de la Gioconda,

comparat amb ell, sembla una ganyota d'en Julinés.

—Ai, caram!

—I en Mallorquí? Fora de casa era això i allò, i un dallonses i un daixonses. Ara ens resulta més simpàtic que la grossa de Nadal i un corredor d'anuncis espèrrant.

—I, què li sembla? Seran campions?

—Per força. No faltaria més! No tolèrariem aquesta injustícia.

—Però si l'«Europa»...

—Res. Que no pot ésser. El senyor Gamper m'ha dit que em posés tranquil, i quan ell ho diu... A nosaltres, injustícies?... Un rave!

—Però si l'«Europa» els guanyés?

—El senyor Gamper diu que això fóra una injustícia, i quan ell ho diu...

El nostre interlocutor es mirà el «patatòmetre» i llençà un renecc de capellà.

—Ai, bona cinteta! Les deu! El senyor Gamper m'espera... Me'n vaig, eh? Ja se'n faran càrrec...

I fugí com si veiés a en Fernandez...

Talla que tallarás...

El Sport publica una «foto» que té per llegenda la següent:

«La «coupe de France»: Momento de tirar un penalty contra el «Red Star», de París. Chirigües, a pesar de su plongeón no puede evitar que la pelota entre en la red, rozando casi el palo.»

Aquesta mateixa «foto» la va publicar El Sport quan el final de la copa

d'Anglaterra, partit jugat entre l'«Hunderfield» i el «Tottenham», que va guanyar el primer pel panal que reproduceix.

Per lo vist, li tenen estimació, i no estarà de més que la guardin amb cura per al final del campionat d'Espanya.

—Si le digo a usted, guardia!...

El Pueblo Vasco del diumenge, deia, amb aquella alegria:

«Han llegado, para formar parte del equipo catalán, su ala izquierda de lantera: Alcántara y Sagi-Barba.»

L'Alcántara no havia sortit de Barcelona i feia la manilla al bar «Calisay».

Una «adinyada» más, ¿qué importa al mundo?

«Nosotros creemos por eso que el resultado final de ese partido no hubiera sido este...»

De segur que hubiera sido un altre! Ho diu El Sport!

També de El Sport:

«Los del Te Tarrasa que no podían soportar ese resultado...», etc., etc.

Coneixiem el «Té Reinar», el «The Tang», até, té i té; però això del «Te Tarrasa» ens ha deixat «groggys».

El Sport titula un article: «¡Aquellos pokros!...»

Si que, amigu Monasterio (en Monasterio és el pare de la criatura), us haveu tornat prou sicalíptic!

Gaceta Sportiva, òrgan oficial d'un de los eternos rivales, termina un article, que escriu tota empipada perquè a Amute no hi van deixar anar a en Zamora, i l'Alcántara va dir «passo», dient:

«¿Qué hubiera sucedido si el Sr. Canals se hubiese negado? Bueno, lector querido, pon tú la interjección que quieras.»

I un be! Que posi la interjección en Santpere, si tant interès hi té. Ara, cada interjección val cent duros, i nosaltres, cavallers, havem reduït considerablement el lèxic. De «¡Caray, caray!» i «¡Vaya, vaya!» no passem ni que ens matin. En tenen prou?

LA NACIONAL

AGUSTÍ
PERIS

CARRER DE SANTA ANNA, NUM. 21

ARTICLES PER A FUTBOL, BOXA, TENNIS, GOLF, ETC.

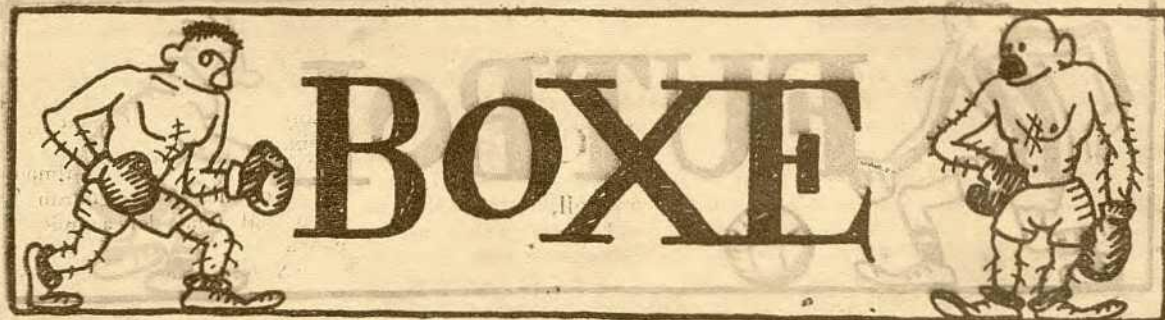
LA CASA MÉS ASSURTIDA EN TOTA MENA D'ARTICLES

D'ESPORTS I LA QUE VEN MÉS BARATO

GRAN CABARET «CAFE CATALAN»

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, NÚM. 6

Lloc de reunió de la gent d'esport. Centre de la barrila i del bon humor. El cabaret més elegant i el més divertit de Barcelona. Ball diàriament des de les 6 de la tarda a les 4 del matí. ORQUESTRA-JAZZ-BAND TORRES, el jazz-band del rei i el rei del jazz-band.—SPORTMEN, GENT DEL TRO I DE LA GATZARA: ANEU AL CAFE CATALAN!

Tornarem a dedicar un tros de plana al joc de la gran clatellada. Ah!; i que demà va de Val-ls! Ara que, encara que de savis bé ho som prou, no sabem qui dels dos la ballarà més magra, si en Peret, tot bufonet, blanquet i rosset, o bé en Papitu. Aquest, almenys per ésser més moreno, té l'aventatge de què els tantos no se li notaran tant, i quant a lo de la picamenta, ens sembla què de trencadisses no n'hi haurà pas, perquè com a picants cap dels dos en són massa; però, vaja, em sembla que per cinc mil pessetones ja ens podrien dedicar algun ullet de vellut. Ben demanadet, potser sí que ens ho farien.

Perquè no hi manqui res, fins xocolata i tòt hi haurà, i de la bona. En Baker, que és el rei de l'espessa, s'ho ha de fer amb en Makadoni, que diuen que no s'ha deixat guanyar mai per ningú i que ve amb la sana intenció de desllorigar-li tres o quatre coses, que les hi deixarà escollir abans. Paveries en aquesta hora? Que potser et penses que és una llauna de *foie-gras* lo que et posen al davant? Doncs ja cal que t'esmolis les dents, i així i tot, espavila't, perquè és un pa moreno que fa de mal pair.

Allò d'en Denain, ja ho sabeu, oi, que era brometa? Vindrà un tal Michel, que, si no ens han enredat, triturant membres és una espècie de torrefacte. Ara, que les barres d'en Cañizares, si no les posa primer en remull, li costaran un xic de moldre, i que té un cop de puny que, quan et vol fer

pessigolles, i això a tall de brometa, es troba amb mitja dotzeneta de queixals, que l'altre, sense volguer, s'ha deixat descuidats a terra.

Els primers de tot seran en Bosch i en Muralla, que ja són una bona parelleta com a principi. Aquesta Muralla no és pas de les què es deixa assaltar així com així, i és molt possible que, al intentar-ho, si es bada una mica, s'hi bada el cap. I consti que això de si-bada no és pas al.lusió per l'altre.

Els de segon terme són en Gironés i en Brown, que tampoc són dels que es deixen mossegar el clatell.

Quedem, doncs, amb què, si hi trobem cadira, ja ens hi veurem, i al tanto amb llepar-se els dits, perquè el programet s'ho porta.

BUGADA

Diuen que en Larruy ja no es fa amb els del «Barcelona Boxing» i que s'ha passat al Centre de Dependents. La raó, que se la busqui el llegidor.

En Moreno (a) Cara Bruta, ens comunica que ja ha començat la creixença, i se la renta cada dia. Diu que aviat farà tremolar les pedres.

En Vallespín ja està tip de *bolos* i d'ésser del pes mosca, perquè quan ha de lluitar s'ha de passar un grapat de temps en dejuni forçós.

El papà Henderson, Ubach, Martínez i companyia, encara són al «Palace», deixant-se dir *hombres bestias* per vint peles. I per això tant saltar a la corda?

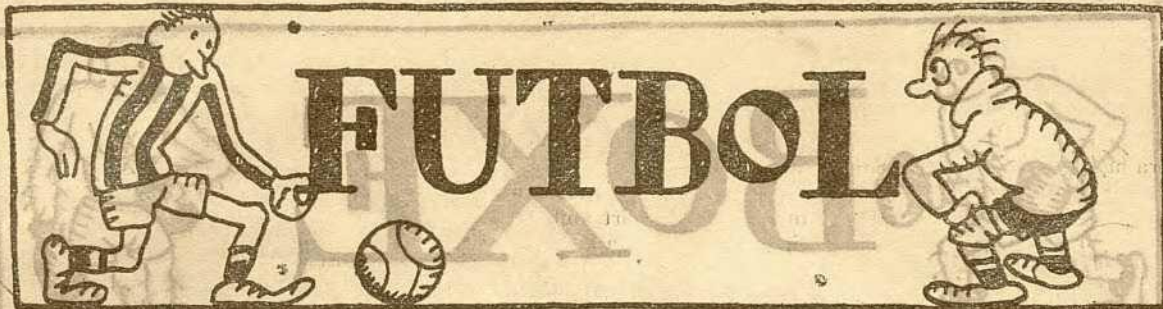
DE LA RAQUETA

Els de la raqueta estan boigs; *bueno* boigs de contents; no perquè han quedat tots els «sets» a favor dels alemanys, no; amb això no s'hi han fixat, perquè, com que ho deien en alemany que guanyaven, no van volguer entendre'ls (ells saben sols l'«anglès»). La bogeria els ve de què el *conde* i l'Alonso, que al retornar d'Amèrica s'enfadaren per no sé quina mala jugada, ara, amb motiu de la vinguda dels alemanys, es tornen a parlar. Demà es tornaran les pilotes i passat-demà ja es donaran les mans. Les nenes del «Pompeya» ja repiquen de peus, de tan contents.

TOTS ELS CAMPIONATS I PROVES ESPORTIVES DE TOTA MENA, SON CRONOMETRATS AMB ELS FAMOSOS

CRONOMETRES MARCA EL REGULADOR

Els millors, els més segurs i els preferits per tots els *sportmen* i gent elegant i refinada.
JOIERIA I RELLOTGERIA «EL REGULADOR», D'EN JOAN BOIX, RAMBLA DE LES FLORS,
(CANTONADA AL CARRER DEL CARMÉ, DAVANT DE L'ESGLÉSIA DE BETLEM)

ELS PARTITS DE DIUMENGE

BARCELONA - UNIO ESPORTIVA DE SANS

Es tracta de donar una impressió del partit celebrat el diumenge entre la «Unió Esportiva de Sans» i el «Barcelona». Doncs, som-hi.

Nosaltres, els de bona fe, els que gaudim de les jugades a mercè del brandament del barret de davant nostre, o de les envestides del cigar del costat que ens menaça un ull, moltes vegades devem acontentar-nos amb les exclamacions del poble.

Sin embargo, de tant en tant, ens avinentem de coses que el barret de davant ni el cigar del costat no capeixen ni entenen.

Aquell «referee» dels ribeta blaus

Lo que primer va cridar-nos l'atenció, fou aquell «referee», ribetejat de blau, planxat el cabell i bolcat interiorment amb uns bolquers de seda blanca, que li donaven un posat d'oca farcida que enamorava.

De primer antuvi vam creure que aquella preciositat se'ns trencaria; però va resultar d'una severitat exemplar.

El començament del partit podia haver-se celebrat a la «Villa-Rosa». Tot eren *patallais*, copets de cama i corredisses sense conseqüències, no dominant ni l'un ni l'altre equip.

Vostès han vist aquests motorets de gasolina que s'apliquen a una bici-

cleta i li donen l'aspecte d'una *apisonadora de pulsera*? Doncs en Vinyals, quan agafava el gas per a centrar una

...tenia un motor a cada peu

pilota a en Torralba, ens va fer malpensar de què no portés amagat un motoret d'aquests en alguna part absconda del seu cos.

Amb aquestes consideracions estàvem, quan ens adonem de què en menys de lo que es triga en resar un

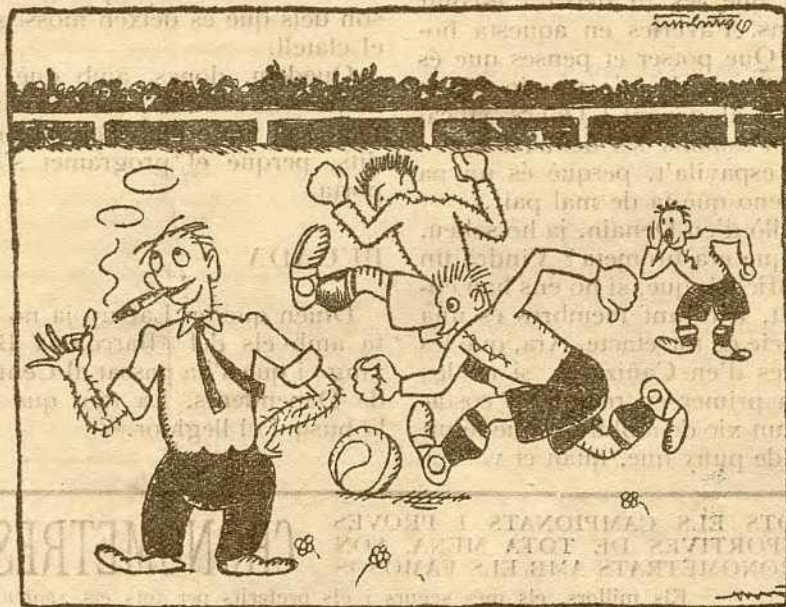
rosari, en Torralba passa una pilota a en Gràcia, i aquest, amb aquella *idem*, l'encoloma per la porta d'en Pedret, que es queda veient visions. La quitxalla de Sans s'ha d'aconsolar rosegant cacauets.

Sense més incidents acaba la primera part, que no ens ha convençut gens ni mica. El barret de davant ens diu que el «Barcelona» no ha lluitat amb l'encert d'altres vegades, però que *confia* en què a la segona part en farà de les seves. Jo, humil com sempre, li dono la raó, però amb la condició de què es decanti una mica cap a la dreta.

Amb aquella alegria, reprenen tots la tasca, incurrint als pocs moments el «Sans» en un penal. El tira en Sagí, topa amb en Pedret i el remata en Piera.

Això dona motiu a què hi hagi *división de opiniones*, però la cosa no passa a major, perquè una majoria no sap de sumar, i al dividir s'ha equivocat.

No triga el «Sans» a fer la pau. En Sanchó llença un penal de pronòstic. En Bruguera sofreix un *revolcón*, amb la consegüent estirada de cabells, i els

Em critiquen perquè no senyalo res? Infeliços! No saben que el posar en evidència les faltes de la gent és de persona mal educada?

de Sans deixen els cacauets tranquils, confiats en una pau que no deu durar gaire.

Segueix el joc, més engrescat que mai. Tothom penca que és un *contento*.

En Piera ha agafat mania a en San-

En Sancho i la seva arracada

cho i no el deixa de petge. Allà on va en Sancho, va en Piera.

Ja desconfiava de poder col·locar una parauleta castissa, cosa que em plau molt, quan tot d'una sento un crit unànim: «Free-kick!!!!» Carai! Ja era hora!

En Piera, deixant per un moment a en Sancho al *cuidado* dels companys de causa, *pega palada*, i dona un disgust a en Pedret. Pobre Pedret, i que en rebrà de disgustos en aquest món de futbolistes!

Nosaltres, després d'aquest gol, compassius i magnànims, demanem a la Providència que no augmenti les con-

trarietats del «Sans», car els nois s'han portat prou bé.

El partit s'acosta a la fi i hom s'engresca. En Sancho comença a reparar cops de panxa, disposat a aclarir la situació. Ens diuen que té un desig de *trencadissa*.

En Blanco s'hi acosta a fer-li una moixaina i en surt amb la mà desllogada. Això esvera als demés i s'acaba el partit amb el dol més profund al cor de tots els de Sans.

Tot bon repòrter registra en el seu carnet curiositats i dades més o menys

interessants, ocorregudes en el transcurs d'un partit, i jo no he volgut ésser menys que els altres:

S'han clavats 1.376 coces, en Vinyals ha fet 17 quilòmetres 300 metres, en Sancho ha aixecat 9 cabassos de terra, en Sami no ha canviat, malgrat no portar *suelto*, i s'han recollit 2.000.000 d'esclofolles de cacauets.

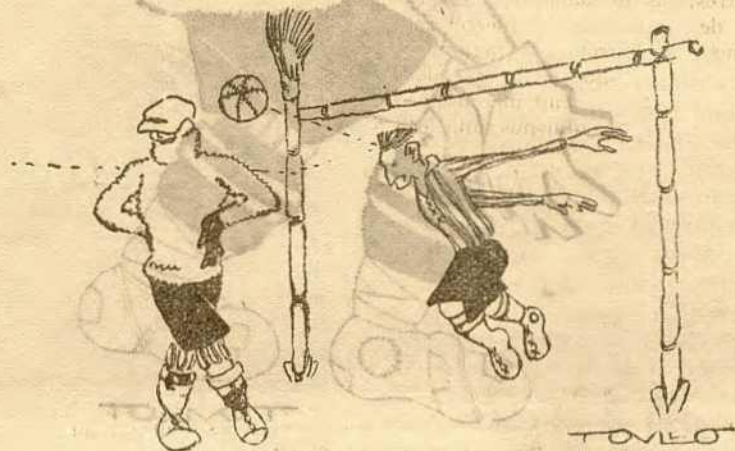
I l'Alcàntara?

Home! L'Alcàntara era en mig d'un rotlló de jugadors del «Sans» que li feien la sardana.

EUROPA-ESPANYOL

L'«Espanyol» torna estar de moda. Aquest partit, que l'any darrer havia passat gairebé inadvertit, va atraure el diumenge un públic molt nombrós,

Amb l'«Espanyol» hi juga en Zamora, i l'amo del xiulet és en Papitu. Durant mitja hora van estar corrent amunt i avall, sense decidir-se a ficar-

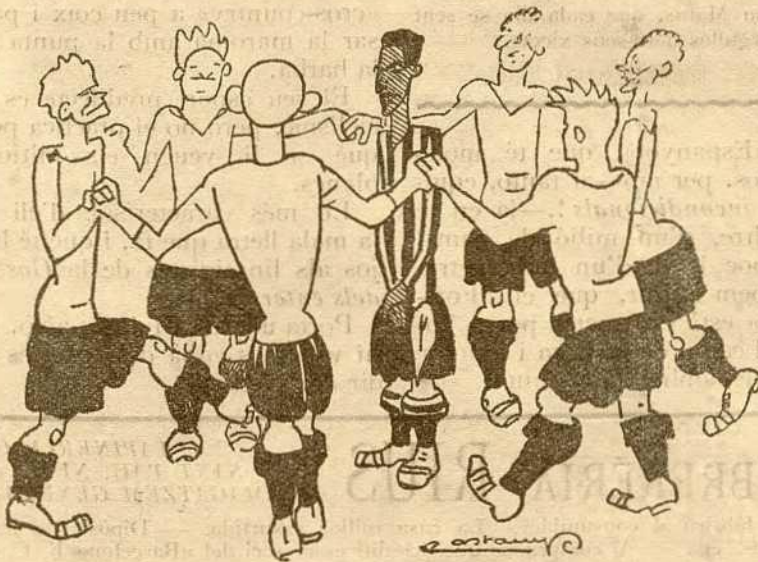
L'ull clínic d'en Zamora

entre el qual hi havia moltes dones i noies *guapas*. El gran Julià té molt partit entre el sexe debíl!

la per enlloc. Aquell defensa de l'«Espanyol» de color de xocolata espanyava les pilotes; en canvi, a en Vidal, de l'«Europa», les pilotès l'espantaven a ell; però, res: si en Bordoy ho feia bé, en Zamora encara més. Al tirar una córner en Pelaó, pica la pilota amb el cap i en Julià la fica, també amb el cap, sense que en *Ricardito* pugui saber per on la hi han ficat. Els de l'«Europa» se'n tornen. Abraçades, petons i grans aplaudiments. L'endinyada ha estat de pistó!

En Venturera perd les calces; si no l'avisen, queda com aquelles ninetes del «Palace»; amb jersei sol.

Comença el segon temps. Tota la parròquia d'en Zamora l'ha seguit a la porta de baix, i en Papitu s'hi veu negre per a deixar la porta lliure de gent. En Cros cau d'un surt i el metge i el «botones» corren a fer-li fregues. Un nano de darrera nostre, que no ha callat des del començament, ens fa remarcar que en Balanciart sembla una butifarra, i, en efecte, ho sembla. En Bordoy treu alguns «xuts» i desfà un bullit davant la porta, d'aquells que

L'Alcàntara no estava marcat

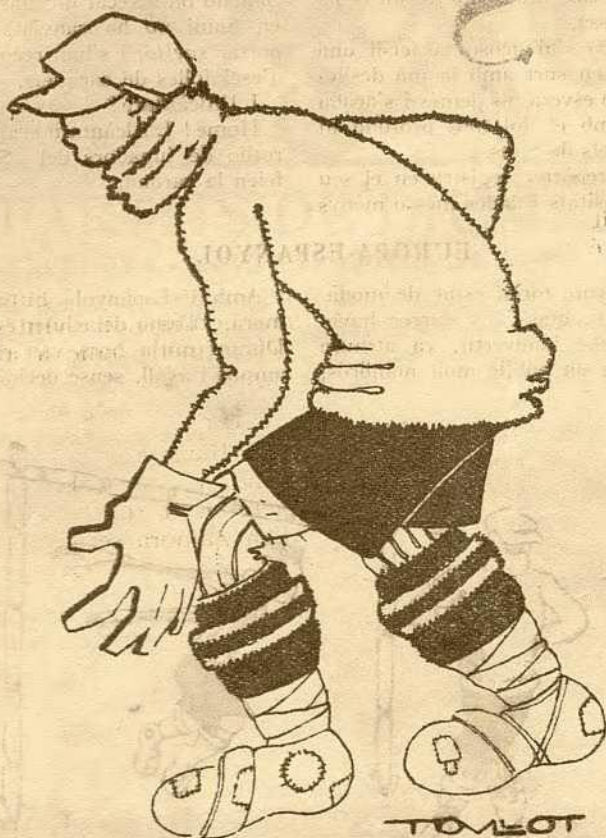
fan tremolar. Tothom va per terra.

En Zamora també para dos o tres xuts, amb més «xamba» que ciència. De poc la hi tornen a ficar.

En Papitu és «abroncat» perquè ha-

nes». S'acaba el partit sense altre gol que el de l'«Europa».

Ara les pinyes canvien de lloc i la repartidora és entre els de la premsa, que tampoc estaven d'acord sobre si

Una posició clàssica d'en Zamora

da i deixa passar 27 penaltys, 16 hems i 3 corners.

Els de la tribuna de sol no estan d'acord i s'arma un pet de mastegots que fa fredat; hi intervé la guàrdia civil, però encara aquests no van per guillar, torna a armar-se la batalla. A l'Olivella li ve rampa al llombrigo i tornen a sortir el metge i el «boto-

un nano tenia dret o no a estirar-li la cama a l'Urgell. No ho dèiem, nosaltres, que això de l'esport s'ho pren tothom massa seriosament?

El partit, manso, molt manso, però va satisfer als de l'«Europa», sobretot al gran Matas, que cada dia se sent més orgullós dels seus xicots.

I UN BE....

El «Barcelona» va comprar un camp molt gran i va somriure satisfet.

L'«Europa», si?, que va i en compra un altre més gran. De 712,000 pams, quilòmetre més, quilòmetre menys.

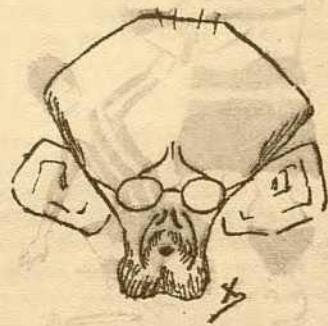
L'«Espanyol», que té molts quartos, per ara—al tanto, equípners incondicionals!,—ja en té un altre, d'un milió de pams. Tampoc li ve d'un quilòmetre.

Sabem segur, que el «Fortpienc» està en tractes per a llogar el camp de la Bota i muntar tribunes amb «water-chut».

NARCISO MASFERRER

Es un tio amb tota la barba.
Per mal nom li diuen Mefisto.
Com pot veure's, no té cap
pèl de tonto.

Esportivament té tres fills: La

NARCISO MASFERRER

«U. V. E.», la «Gimnàstica» i *El Mundo Deportivo*. Els demés han mort.

A la seva joventut tenia gran afició a les herbetes.

S'assembla a en Lerroux amb què parla de yo...

I a en Rocha, perquè ambdós, quan fan discursos, diuen sempre: «*Recuerdo que en el año..., en ocasión de..., dije...*»

Ha contribuït a la implantació de gairebé tots els esports. Ara n'ha inventat dos de nous: el «cros-country» a peu coix i passar la maroma amb la punta de la barba.

El seu esport predilecte és el ciclisme, però no el practica perquè se li veuen els mitjons blancs.

Lo més característic d'ell és la mala lletra que fa, i què té bojos als linotipistes de la *Gasetta dels enterros*.

Porta ulleres. Malgrat això, no hi veu més enllà del nas i es fa dir don Narciso.

PLA BOQUERIA, 6 (RAMBLA)
PLAÇA DE SANTA ANNA, 20
JAUME I, NUM. 17

SOMBRERERÍA RIUS

TAPINERIA, 62
SANT PAU, NUM. 30
MAGATZEM GENERAL

PREUS DE FABRICA. — Venda directa de fàbrica al consumidor. La casa millor assortida. — Dipòsit de les millors marques: Borsalino, Christis, Stepsons, etc. — Al comprador que acrediti ésser soci del «Barcelona F. C.», se li abonarà el 5 per 100 del ja reduïts preus de la casa.

XUTS

En Piera no vol jugar d'interior dreta, i l'Alcàntara diuen que n'està més que satisfet, puix li feia ombra. Fins ha promès jugar més sovint.

S'ha comentat molt el fet de que l'«Europa» fes canviar-se una vegada més l'àrbitre pel partit amb el «Sans». Havia estat nomenat àrbitre el senyor Cap i Cua (Lemmel), però va presentar-se queixa al Col·legi d'Àrbitres, i aquest va nomenar a un senyor que treballa a la fàbrica de gomes «Nacional», de Manresa, el qual sembla molt indicat per a tots els partits difícils de l'«Europa».

La Federació ha fet avinent al senyor Matas que les queixes han d'ésser adreçades a la Federació, i no al Col·legi.

Al tanto!

El senyor Larrañaga, de Madrid, fou l'àrbitre «Barcelona»-«Unió Esportiva de Sans». Amb l'objecte de que no estés un moment sol i no pogués fer la patota, els comitès regional i provincial van delegar cada un dos senyors per a que l'acompanyessin. Demés, s'hi va afegir el nou porter suplent del «Barcelona», senyor Pascual. Dels cinc, n'hi havia quatre socis del «Barcelona», o sia els senyor Canela, Alvarez, Grau i Pascual; sols el senyor Baró era de la «Unió».

I com que pagava el «Sans», terra de xemeneies i de fum, es van donar tots junts un gran tiberi amb dues ampolles de xampany, i uns purets de pam i mig. Aquests ho entenen!

Aficionats a la boxa i al cine!
Una entitat d'aquí farà impres-

sionar diumenge vinent una sessió de boxa en el teatre de posa de «Studio Film», situat al carrer de Sans, 106; hi prenen part quatre molt coneguts pugilistes. L'entrada és de franc, tant per als que vulguin deixar-se impressionar, com per als que no. A dos quarts d'onze.

Hi ha gran mullader a l'agència de canvis de samarreta. En Piera fa monades a l'«Espanyol» perquè diu que s'enyora d'en Zamora i perquè avui en dia a casa del senyor La Riva grane-gen. Els de l'«Espanyol» fan córrer que en Samitier ha fet gestions subterrànies i metropolitanes per a fer un salt artístic i plàstic. Els de can Gamper estan d'allò més contents perquè en Montesinos sembla que diu que «Si tant se l'estimen!...»; i, no contents amb això, també han mirat fit a fit i li han cridat el «Vina, ros!», al sevillà de l'Spencer.

Ara, que creiem que l'Spencer no passa.

O no és sevillà... i que ens tornin els quartos.

S'estan fent gestions amb en Ferran Bayés, per a que al Padre Gaston, Fred Jack i altres *deportistes* que treballen al «Cri-Cri», els enterri definitivament, tancant aquelles portes tan grosses amb pany i clau.

Si ho fa, els del Xut li farem un nou quadre per a la «revue» que tindrà per títol «L'Olimpíada a Montjuïc», i en lloc d'ensenyar pallassos d'homenots, farem que siguin de senyora més o menys «girl». Fa, Bayés?

Als jugadors de *postin* del «Barça», la Junta els ha fet ofrena d'unes targetes de visita amb el seu nom i l'escut del club campió a la banda de dalt, a mà esquerra.

Sabem que en La Riva pensa donar als equipers de l'«Espanyol» un feix de paper i sobres amb corona i el segell enganxat.

I en Matas, una «voiturette» amb garantia de que correrà i tot. Això no és segur. Ara per ara només dóna vint duros als del primer i cinc a alguns del segon.

A Barcelona no es pot viure tranquil! Ep!, al tanto, que no diem en el «Barcelona»! El cas d'en Zamora sembla que s'arregla, oi? Doncs ja ve més bullit; el cas d'en Zabala està donant més feina que un mal burgès. Però l'«Espanyol» fa d'home bo, i per acabar la discussió contractarà en Zabala, i així donarà una nova prova dels bons desitjos que té per a que la concòrdia regni aquí i arreu d'Espanya.

Tornarem a veure a l'«as» Zabala en el club del 0'25? Tant s'abala (Zabala).

L'Encinas ja és aquí! Tot Galícia el plora. Ha jugat dos partits, i fins en Coma, el seu company, volia que el treïessin del camp! El vam esperar sis mesos, i per fi ja ha arribat!

En Piera s'ha jugat 200 pessetes amb en Canals, a què ell, en Piera, no passa a l'«Espanyol».

Felicitem a en Canals i esperem que ens convidi.

En Piera s'ha adonat que el seu mallot és brut (?) i vol canviar-se'l. Els de l'«Espanyol» li renten la cara i fins li publiquen son retrat en l'«imparcial» Ga-

GRAN BAR PETIT-PICÓN
D'EN JOSEP CURBELLÀ

RONDA DE SANT ANTONI, NÚMERO 36

EL BAR PREFERIT DE TOT EL JOVENT ESPORTIU I BARRILAIRE. OBERT TOTA LA NIT. — APERITIUS I LICORS DE TOTES MARQUES

ceta Sportiva. En Piera, fent grans esforços de memòria, es recorda que una vegada, jugant contra un equip anglès, al sortir substituïnt a l'Alcantara, el van xiular. D'aquella ofensa en guarda tan viu record, que es vol venjar.

Al pare d'en Piera li han presentat un xec firmat i en blanc, per a que ell mateix posi el preu de cert traspàs. El seu negoci diu que encara dona, i l'home hi posa molts reparos; però l'argument dels sol·licitants és temptador, i qui sap si el convenceran.

Qui ho diria que el món donés tantes voltes! Que serien ara aquells deu ralets de traspàs per sortir de l'«Andreuenc» i entrar a l'«Avenç»?...

En Nogareda i en Gimeno cada dia s'estimen més. La prova és que en Gimeno, que veu lo molt que treballa en Noga, li vol treure feina, o, més ben dit, el vol deixar sense feina. En Cabot, que té el cor més gran que la calba, ha emparat al pobre xicot i li farà de pare fins que el comptable del «Barça» i el secretari tornin a posar-se d'acord.

A càn Martin serveixen molt bé; bé prou que ho sabem..., per haver-ho sentit a dir. Fa poc s'hi celebrà un banquet de jugadors de cert primer equip del grup A i de la seva Junta directiva. Els cambrers van col·locar als comensals sense cap mena de malícia: un jugador i un membre de la Junta. Arribada l'hora dels parlaments, l'ídol presentà la dimissió de capità de l'equip, i els deu companys la hi acceptaren, però els onze directius no la van

acceptar, i per la llei de les majories segueix essent capità. Visca la concòrdia i els bons àpats, talment com ho diu en Sánchez Guerra!

Els *eternos rivales* estan a punt de donar-se l'abraçada fraternal, o almenys parentesca.

Vegi's, sinó: un excel·lent defensa d'un dels clubs vol muller-se amb la germaneta d'un mig de l'altre, que és una monadeta—la germana, s'entén!...—Com poden continuar essent rivals, units i enllaçats els jugadors per les amarres del parentesc?

Els del «Real», etc., diuen que ara sí que els hi arriben quatre jugadorassos *nuevos en esta plaza*, que donaran el cop, i fins l'empenta. També fan córrer que en Peña està si cau o no cau. Volem fer una pregunta: Si porten tants jugadors nous, què faran dels vells? Que pensen explotar-los en un museu d'antiquitats, per a fer rabiar a en Gamper?...

«Torna a Sorrento»... (música de celobert) és la tonada de moda. En Sancho, en Planas i en Carulla tornen al «Barcelona». La «reprise» serà per Nadal; no podia pas ser per un altre dia. Ja ho diu la dita: «Per Nadal, cada ovella a son corral.»

Bola va: El «Barcelona» ha ofert 12.000 pàfies a l'«Spencer» per a que jugui baix les ordres de l'Alcantara; demés li arreglaran, diuen, lo de les llicències, perquè en Gamper diu que ho pot fer. *Es pensen l'«Spencer» la cara que ha fet?*

REVENTA ESTONES

Geroglífics la mar de comprimits

SAGIPIERAPELLICER

TORRALBA A Una fruita SAMITIER Una altra fruita

MEDITERRANI EEE IER ENTRESSOL
T IS UT

ALS NOSTRES LLEGIDORS

Aquesta revista, que té per objecte conrear el bon humor i la barrila entre la gent d'esport, està feta per uns aficionats. La fem entre tots i per a tots; això vol dir que admetrem la col·laboració humorística de bona llei de tots aquells que vulguin ajudar-nos. Recomanem l'envio dels originals abans del dimarts, al migdia.

L'HORA DEL CORREU

Ramonel.—No, senyor. No admetem subscripcions per a Barcelona. No estem per tanta feina.

Crosbis.—Sí, ja ho sabem que el primer número ens va sortir un xic suat. Es que el van fer en tres hores, sap?

Rei del xut.—Ja ho hem fet. Mercès per l'ofertament.

X. X.—I ca! Partidisme, no.

Magin Malló.—Aprofitarem un xicot. Els ninots, romanços!

Faustino Crellmetà.—Res de subscripcions. Vegi's amb el corresponsal...

Penalty.—Se'l saluda. I a veure si ens fa alguna coseta...

Canalias.—Ja se'n parlarà. No s'impacient.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

FABRICANT: JOSEP GERMA — SABADELL

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Arlbau, 35—Teléf. 5031 A.

